

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez decyzję m.in. art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013/UE⁽⁴⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, ponieważ zastosowano w niej zrelatywizowany mnożnik w odniesieniu do wskaźnika IPS dla skarżącej. Zróżnicowanie między instytucjami na poziomie wskaźnika IPS jest, ze względu na kompleksowe działanie ochronne IPS, sprzeczne z systemem i arbitralne.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE w szczególności ze względu na to, że naruszają one wymóg obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez decyzję swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą na podstawie art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności, ponieważ zastosowane mnożniki korekty ryzyka nie są zgodne z ponadprzeciętnym profilem ryzyka skarżącej.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 16 i 20 karty, jak również zasady proporcjonalności i prawa do dobrej administracji z powodu oczywistych błędów w wykonywaniu licznych uprawnień dyskrecyjnych przez pozwaną.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE⁽⁵⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka przez art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Bayerische Landesbank/SRB

(Sprawa T-397/22)

(2022/C 380/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bayerische Landesbank (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona przeciwna: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi podniesiono dziewięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-396/22 Landesbank Baden-Württemberg/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Deutsche Bank/SRB

(Sprawa T-398/22)

(2022/C 380/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bank AG (Frankfurt am Main, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona przeciwna: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez decyzję obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), a także prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego przed sądem na podstawie art. 47 ust. 1 karty, ponieważ zawiera liczne braki w uzasadnieniu, w szczególności w odniesieniu do zastosowania przez pozwaną licznych ustawowych uprawnień dyskrejonalnych, i nie ujawnia danych innych instytucji, a ponadto sądowa weryfikacja decyzji jest praktycznie niemożliwa.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez decyzję art. 4 rozporządzenia wykonawczego nr 2015/81/UE ⁽¹⁾ w związku z art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE ⁽²⁾ oraz art. 16, 17, 41 i 52 karty, ponieważ pozwana błędnie określiła roczny poziom docelowy za 2022 r. na 14 253 573 821,46 EUR; a pomocniczo naruszenia prawa nadrzędnego przez art. 69 i art. 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE ⁽³⁾ w szczególności ze względu na to, że naruszają one wymóg obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.